

EDUCAȚIE ÎN TIMP
REAL: TRASEE PRIN
SPAȚIU ȘI TIMP

EDUCATION IN REAL
TIME:
ROUTES THROUGH
SPACE AND TIME

Orașul este un organism viu, compus și condus din oameni ce experimentează, dezvoltă, schimbă, ce propune și construiește. În București regăsim colțuri simpatice lângă compoziții solemne, piețe cu statui, instituții istorice, „zgărie nori” tot mai înalți, arbori, pasaje și poduri, cartiere de blocuri, mahalale „la curte”, strazile elitelor sau noile „condominiumuri” - toate cele ce compun orașul, se cuvin evocate când descriem unicul peisaj bucurestean, modelat în multe secole, ce schimbă an de an și avansează în timp prin încercări, eșecuri și reușite.

Proiectul propune analiză, descoperirea și împărtășirea cu publicul a unor perspective inedite de cunoaștere și înțelegere a orașului. Punctele de pornire sunt două cărți publicate recent: București. Arhitectura. Un ghid adnotat. autori: Mariana Celac, Octavian Carabela, Marius Marcu-Lapadat și Arhitectul B. Ioanide. Viata și opera., autor Mariana Celac. Publicațiile oferă două perspective diferite asupra orașului, puncte de vedere care pot fi extinse și pot genera idei și experiențe nuanțate traduse în două expoziții complementare în dialog, dezbateri și un simpozion.

The city is a living organism, made up of and governed by people who experiment, develop, change and that is proposing and building as well. In Bucharest we can find cute spots next to solemn structures, statuary squares, historical institutions, increasingly-tall “sky-scrappers”, trees, passages and bridges, neighborhoods with apartment building, mahallas inside “court yards”, the streets for the elite or the new condominiums - all that form the city, are worth mentioning when we are describing the unique Bucharest cityscape, shaped throughout many centuries, which is changing year by year and which is advancing in time through trials, errors and triumphs.

The project analyzes, discovers and shares with the public some breaking perspectives for knowing and understanding the city. The starting points are represented by two books, published recently: Bucharest. Architecture. An annotated guide. Authors: Mariana Celac, Octavian Carabela, Marius Marcu-Lapadat and Architect B. Ioanide. The life and work, author Mariana Celac. These publications offer two different overviews of the city, points of view which can be extended and which can generate ideas and nuanced experiences transcribed into two complementary in dialogue exhibitions, debates and a symposium.

Bucureștiul sub privirile celor trei perechi de ochi

Bucureștiul, oraș eclectic și pestrîț, ne apare astăzi, mai mult ca oricând, ca un mare text -colaj și palimpsest - care se scrie și se rescrie pe zi ce trece. Cu toate acestea, nu trebuie să confundăm orașul în care trăim cu echivalentul său ficțional. Deși îi seamănă foarte mult, Bucureștiul din literatură este cu totul altul față de cel din realitate. Acesta respiră alt aer și se guvernează după alte legi decât după cele pe care le cunoaștem noi și pe care le urmăm în fiecare zi. Timpul are o relație aparte cu acest spațiu ficțional, depărtându-l de ceea ce i-a fost sursă și inspirație. Având toate aceste lucruri în minte, ni s-ar putea părea inutil să încercăm să găsim urmele literaturii în Bucureștiul cotidian, dar o astfel de concluzie este greșită. Orașul nostru trăiește o nouă viață prin literatură, chiar dacă, aparent, rămâne mereu același, blocat între limitele textului. Ce ne rămâne nouă de făcut este să cartografiem locurile în care realitatea și ficțiunea se apropie sau, din contră, se depărtează.

Am conștientizat toate aceste lucruri atunci când, împreună cu Melissa Antonescu și Romina Banu, am încercat, plecând dinspre centru spre Gara de Est, să găsim bucățele din acel București al scriitorilor. Am urmat traseul protagoniștilor din povestirea Gabrielei Adameșteanu, Gara de est, care merg într-o vizită la niște prieteni care locuiau în cartierul din proximitatea Gării Obor. Drumul acesta a fost pentru noi ceea ce a fost și pentru personaje: un pretext și un impuls pentru a ne aduce aminte. Noi nu am fost atât de proustieni încât să ne lăsăm purtați printre amintiri, dar tot am încercat să recuperăm cât de mult am putut din literatura Bucureștiului. Spre deosebire de cuplul din proza Gabrielei Adameșteanu, noi am făcut mai multe opriri, modificându-ne puțin traseul. Am aruncat un ochi pe strada Batiștei pentru a vedea Bucureștiul sfârșitului de veac al lui Ion Marin Sadoveanu, ne-am lăsat pierduți în mahalaua Mântuleasa a lui Eliade și ne-am ascuțit simțurile pe Moșii lui Caragiale.

Plimbându-ne pe aceste străduțe, am realizat că recuperarea acestor fragmente de text implică și lăsarea în spate a altora care ar fi meritat același interes. Dar acest lucru este o constantă a oricărui demers de acest tip, mai ales în cazul unui oraș ca Bucureștiul, atât de prezent în poezia și proza românească - și nu numai. Așa cum „tramvaiul despica lent orașul” în povestirea Gara de est așa și noi am trecut prin Bucureștiul ficțional lăsându-ne mai captivați de unele străzi sau de unele clădiri, având totuși certitudinea că vom reveni să descoperim ce am ignorat într-o primă etapă. Adevărul este acesta: nu poți aprecia Bucureștiul, fie el cel de toate zilele sau cel din cărți, dacă nu îl cercetezi de mai multe ori, dacă nu îl străbați pe toate axele sale și dacă nu îi intri în profunzimea sa, oprindu-te doar la ultimul strat.

Victor Cobuz

Bucharest under the gaze of the three pairs of eyes

Bucharest, an eclectic and a multifarious city, appears nowadays, more than ever, as a big text – a collage and a palimpsest – which is being written and un-written as days go by. However, we shouldn't mistake the city we live in with its fictional equivalent. Even if it resembles that very much so, the Bucharest depicted in literature is totally different compared with the one from reality. It breathes a different air and it is governed by a different set of laws compared with the ones we know and follow every day. Time has a particular type of relation with this fictional space, pushing it away from what constituted a source and an inspiration. Keeping all these in mind, it would seem useless to try to find traces of literature in contemporary Bucharest, however, such a conclusion is wrong. Our city lives a new life through literature, even if, apparently, it always stays the same, stuck between the limits of the texts. What remains for us to do is to map the places where reality and fiction are approaching or, on the contrary, are pushing apart.

I have realized all of these things while, together with Melissa Antonescu and Romina Banu, we have tried, moving from the center towards the East Train Station, to find tiny fragments from that writers' Bucharest. We traced the road followed by the protagonists in Gabriela Adameșteanu's story, The East Train Station, who are visiting some friends, living in the neighborhood next to Obor Market. This road was for us, what it used to be for the characters: a pretext for an impulse to remember. We were so Proustian that we left ourselves carried through memories, but we still tried to salvage as much as we could from Bucharest's literature. As opposed to the couple from Gabriela Adameșteanu's prose, we made more stops, changing our path. We glanced quickly over Batiștei Street in order to see Ion Marin Sadoveanu's Bucharest from the end of a century, we left ourselves carried away on Eliade's Mântuleasa mahalla and we sharpened our senses on Caragiale's play Moșii (The old men).

Strolling on these small streets, we have realized that recovering these text fragments also involves leaving behind others that would have deserved the same attention. But this is something common for any such an attempt, especially when it comes to a city such as Bucharest, that is so present in the Romanian poetry and prose – and not only. Just as the tram “was slowly splitting the city” in The East Train Station story, we also crossed a fictional Bucharest being entranced by some streets or some buildings, having, however, the certainty that we would come back to rediscover what we have missed the first time. The truth is as follows: you cannot appreciate Bucharest, be it day to day Bucharest or the one in books, if you don't analyze it many times, if you don't cross it on all of its axes and if you don't go deep into it, stopping only at its final layer.

Victor Cobuz

O expediție pentru o expoziție

Alegem centrul, întotdeauna facem asta, fie că ne întâlnim la ceas, fie pe treptele Teatrului Național, Metrou Universitate, Pasaj. Toate expedițiile prin București încep de acolo – din centrul unui cerc într-o continuă expansiune. De acolo am început și noi căutarea, captarea unor straturi literare ale capitalei. Mădălin (Arte) și cu mine (Litere). *Unde ești? Nu te văd.* Parcul din fața TNB, banca din stâng, mijloc. Forfotă, *Marș contra violenței împotriva femeilor*: printre scandări stabilim traseul: Colțea? Da, e pe lista, apare în *Zilele Regelui*; pe aceeași raza: Centrul Vechi, *Curtea Veche* a lui Mateiu Caragiale, Lipsani, Pasajul Villacrosse, Galeria Macca, apoi Cișmigiu. Piața Romană. *Știi că nu o să avem timp azi, nu?* Măine: Piața Romană: Piața Cantacuzino, strada Eremia Grigorescu, Dionisie Lupu din *Matei Iliescu*. și Lahovary. Poate și puțin din *Bucureștii* lui Mircea Cărtărescu? Liceul Cantemir, tramvaiul cinci, Ștefan cel Mare, Lizeanu. Și Maica Domnului.

Începem expediția foto/audio prin Bucureștii atât de traversat de noi zilnic, și totuși încă necunoscut. Coborâm scările laterale ale Teatrului Național, pe lângă OPUS; *poză*. Dinspre Sala Mică se apropie Cristina Juncu. O știi? *Fetița Soldat*. Intrăm în Pasajul Universității, mergem spre Palatul Suțu - expoziția de fotografie cu tematică istorică împrejmuiește gardul de fier. Arhitectura muzeului rămâne în spate. Aglomerație, mașini și oameni; *înregistrare*. *Shh, noi nu vorbim, ascultăm*.

Biserica Colțea, împărțită în două: lumină și umbră. Pe trepte, un bătrân se încălzește la soarele amiezii; *poză*. Lumânări, câteva pentru vii, mai multe pentru adormiți. Centrul Vechi: Pasajul Villacrosse, trebuie să înregistrăm, nicăieri nu găsești mai multă viață ca aici, drumul îngust, apropierea fizică dintre oameni, ciocnirea, *Sorry, Pardon, Excusa me*, muzică, tacâmuri, pahare, grilaje de fier. Nu uita de luminatoarele din sticlă galbenă, nimic nu ar mai fi la fel fără ele, atmosfera orientală, euforia trecătorilor, ideea de bazar; *poză*. Totuși trebuie să ieșim, nu ne putem lăsa atrași de mulțime, absorbiți de ea, nu acum.

Până aici, Bucureștii: *planeta celor doi sori*; noi revenim la cel temperat: mergem spre Cișmigiu. Se înserează, nu vom mai putea face poze, nu fără trepid. Movila, „în Cișmegiu pe movilă”, nu-i *1 Aprilie*, dar cine știe ce se mai poate întâmpla. Ne urcăm, prindem exact momentul în care lumina soarelui dispare complet, iar felinarele încă nu se aprind. Aproape întuneric, iar „Cârduri-cârduri ciori de toamnă/ Pleacă...”. Agitație în văzduh, deasupra noastră: e atâta zgomot, freamăt. Am nimerit cumva în mijlocul scenei finale din *The Birds*? Cu siguranță la final ajunge și prima noastră zi – în care am trecut dincolo de literatură și fotografii: am înregistrat senzații, am simțit suflul unui București atât de viu.

Dimineață. Punct de întâlnire: Metrou Romană. Frig și multă lumină, *prea multă*, îmi spune Mădălin. Încercăm totuși Piața Lahovary. Umbre, multe umbre.

Amiază: Liceul Cantemir și, mai ales, Lizeanu: aici Bucureștii seamănă cu o broderie ce se destramă pe zi ce trece, „ruinele de pe Lizeanu”, din *Orbitor*, sunt neschimbate (sau poate acum își merită și mai mult titlatura). Clădirile au sonoritate, le și auzi. Cum putem cuprinde asta într-o fotografie? Ganguri, ziduri dărăpănate, igrasie. Fiecare colț: *Servicii funerare, Beligi, since 1996*,

non-stop, Servicii funerare: florărie, 072..., Servicii funerare complete, Amintire Vie: Stone line. Cum putem cuprinde asta într-o fotografie? E trist sau ironic? Nu știm. O bătrână fumând: se sprijină de o Dacie veche, plină cu niște scânduri și bucăți de material roșu mucegăit. Probabil o fostă canapea. Vorbește. Ne vorbește. *Am rămas fără niciun ban*. Zgomot rulment ambreiaj. *Și taică-su vruse, stătea pe la Snagov*. Claxon scurt, înțepător. *Și a vândut ce-a mai putut și el, că eu nu mai pot să mai stau*. Mașini. *Cu băiatu și-a vândut. Toți mai suntem cu necazuri, dar chiar să faci așa*. Ușă de portbagaj trântită. *N-am pomenit. Bea, Bea și toarnă*. Mașini, tramvai. *Nu zic să nu bea, că-i sfânt, și ăla bolnav tot mai gust-un pic, dar ca să faci panaramă din asta e rușine mare. Dar nu mai stie de rușine, nu mai are rușine, nu mai are simț, și am observat că și astea de vârsta mea...* Motoare. Tablă trântită, muncitori, vulcanizare, furtun, jet de apă, rufe scuturate, povești, Lizeanu.

Expediția își are continuarea la *Expoziție*. Transpunere: fotografii, citate, oameni și artiști. Dar mai presus de toate, București.

Ștefania Păruș

An Expedition for an Exhibition

We pick the center, we always do, either when we meet at the clock, or on the National Theater's stairs, at the University metro station, at the Passage Way. All journeys through Bucharest start from there – from the center of a circle in continuous expansion. We also began our search from there, capturing some of the capital's literary layers. Mădălin (Art Major) and me (Literature studies). *Where are you? I can't see you*. In the park in front of NTB (National Theater Bucharest), the bench on the left, in the middle. Hustle and bustle, *A protest against violence towards women*: we make our way through the chants: Colțea? Yes, it is on the list, it appears in *The Days of the King*; in the same visual line: The Old Center, Mateiu Caragiale's *Old Court*, Lipsani, Villacrosse Passage, Macca Gallery, then Cișmigiu. Romană Square. *You do know that we won't have time today, right?* Tomorrow: Romană Square: Cantacuzino Square, Eremia-Grigorescu Street, Dionisie Lupu from *Matei Iliescu*. And Lahovary. Maybe also a bit of Mircea Cărtărescu's *Bucharest?* Cantemir Highschool, tramline 5, Ștefan cel Mare, Lizeanu and Virgin Mary.

The photo/audio journey begins through the Bucharest that we so often cross, and still, so little known. We are going down the National Theater's side stairway, next to OPUS; *photo*. From the Small Hall Cristina Juncu is nearing us. Do you know her? *The Soldier Girl*. We enter the University's Passage and we are going towards Suțu Palace – the photographic exhibition with a historical theme is circling the iron fence. The museum's architecture is left behind it. Agglomeration, cars and people; *recording*. *Shh, we are not talking, we are listening*. Colțea Monastery, split in two: light and shadow. On the stairs, an old man is warming up under the afternoon sun; *photo*. Candles, some for the living, more for the dead. The Old Center: Villacrosse Passage, we have to record, there is no other place where you can find so much life, the narrow road, the physical closeness

amongst people, the bumping-into, *Sorry, Pardon, Excusa me*, music, tableware, glasses, iron fences. Don't forget about the yellow glass street-lights, nothing would be the same without them, the Oriental atmosphere, the passer-by's euphoria, the feel of a bazaar; *photo*. Still, we have to get out, we mustn't let ourselves attracted by the crowd, absorbed by it, not now.

Up until now, Bucharest: *the planet of the two suns*; we are coming back to the temperate one: we are going towards Cișmigiu. The sun goes down, we won't be able to take photos anymore, not without a tripod. The heap, „in Cișmigiu on the heap”, it is not *April 1st*, but who knows what else might happen. We go up the hill and we catch the very moment when the sun light completely disappears and the street lights are not yet turned on. Almost darkness and „Flocks and flocks of autumn ravens/ The depart...”. Chaos in the sky above us: there is so much noise, whoosh. Did we end up somehow in the middle of the final scene from *The Birds*? Certainly, in the end, our final day is approaching – the day in which we are beyond literature and photos: we have recorded sensations, we have felt the breath of such a lively Bucharest.

Morning. Meeting point: Romană Metro Station. Cold and a lot of light, *too much light*, Mădălin tells me. Still we try Lahovary Square. Shadows, many shadows.

Midday: Cantemir Highschool and, especially, Lizeanu: here Bucharest resembles an embroidery that is falling apart day by day, “the ruins on top of Lizeanu”, from *Orbitor*, are unchanged (or maybe now they earn their name even more). The buildings have their own noise, you can actually hear them. How can we capture this in a photograph? Gangways, dilapidated walls, mold. Each corner: *Complete funerary services, Live Memory: Stone Line*. How can we capture this in a photo? Is it sad or ironic? We don't know. An old lady smoking: she is resting her body against an old Dacia car, packed with some planks and some pieces of a molded and red material. Maybe what used to be a couch. She talks. She talks to us. *I ran out of money*. The noise of a throw-out bearing and a clutch. *Her dad also wanted that, he was living on Snagov Street*. A short, penetrating honk. *And he sold what he could, because I couldn't stay anymore. Cars. He sold with his boy. We all have our troubles, but to do something like that*. A trunk door being slammed. *I'd never. Drink, Drink and pour. Cars, tram. I'm not saying that he shouldn't drink, that he's a Saint or something, even a sick fellow is having a bit of a drink, but it is shameful to make a ruckus out of it. But he knows nothing of shame anymore, he's got no more shame, he's got no more sense and I've noticed that these other ones my age...* Engines. Slammed metal sheet, workers, flat tire repair, hose, water jet, soaked-up laundry, stories, Lizeanu.

The Journey continues at the *Exhibition*. Transposing: photos, quotes, people and artists. But, above all, Bucharest.

Ștefania Păruș

Eu nu cunosc un singur București

Eu nu cunosc un singur București. Bucureștiul meu nu este și nu a fost niciodată unitar. Nu pot spune și că nu va fi. Poate, odată cu trecerea anilor, voi reuși să adun toate imaginile disparate în care-l regălesc. Până atunci însă, memoria mea delimitează Bucureștii cu precizie, în funcție de vârsta la care i-am locuit. Nici Bucureștiul copilăriei mele nu este același. El s-a divizat brusc și definitiv odată cu divorțul părinților mei.

Orașul în care mi-am petrecut cei douăzeci și cinci de ani s-a născut prin '95 – nu cred să am vreo amintire legată de el până atunci – și avea la vremea respectivă dimensiuni destul de reduse în ochii mei: blocul nostru, Parcul 23 August, Policlinica Avrig și încă un bloc din Drumul Taberii (poate nu m-ați crede dacă v-aș spune că nici astăzi nu știu numele străzilor respective).

Locuiam cu părinții mei la etajul 9, într-un bloc ce se afla vizavi de Parcul 23 August. Știu asta pentru că, uneori, o auzeam pe mama întrebându-l pe tata: „O duci tu pe Ana în 23?” Am înțeles destul de repede că 23 nu era o simplă cifră, ci un parc plin de castani, în care se afla un mare turn de parașutism.

Câteodată mergeam în vizită la părinții tatălui meu, în Drumul Taberii. Spun câteodată pentru că nu îmi amintesc să-i fi vizitat prea des, însă atunci când o făceam bunicul Omer Omer ne întâmpina întotdeauna cu același zâmbet pe care îl ațuia atunci când îl asculta pe Özdemir Erdoğan. Mai târziu avea să facă o adevărată pasiune pentru *Sevdim seni bir kere*, dar acesta este un detaliu pe care mi l-am amintit, în mod ciudat, abia săptămâna trecută.

Cred că de Bucureștiul primilor ani ai copilăriei mele mă mai leagă destul de puține lucruri, printre care se numără un singur anotimp: toamna. Atunci străbăteam aproape zilnic aleile parcului, în goana după castane de forme și mărimi diferite sau după ghinde cu căciuliță sau fără.

Prin ultimii ani de grădiniță, harta Bucureștiului meu s-a reconfigurat, amenințând să șteargă cu desăvârșire urmele celei dintâi. Mă mutasem împreună cu mama într-o vilă aflată în apropierea Gării Obor (prin liceu, când am citit pentru prima oară *Gemenii* lui Mircea Cărtărescu, abia mi-am putut stăpâni bucuria pe care o încercam știind că și eu, asemenea naratorului, cunoșteam ca în palmă împrejurimile Gării) și căpătasem o nouă familie, o adevărată familie și, cel mai important, un nou tată. Mergeam la Școala nr. 64, aflată la capătul liniilor 69 și 85 și frecventam zilnic aceleași parcuri: Parcul Titus Ozon, situat chiar în fața Gării (din motivul asta era mereu plin de „dubioși”), Parcul „de câini” (căruia încă i se spunea așa, deși nu mai era de mult destinat câinilor) și Parcul „La două leagăne” (cu toate că acolo au fost dintotdeauna patru). „La două leagăne” mergeam destul de rar și întotdeauna fără știrea părinților. Nu ne dădeau voie, pe acolo chiar își făceau veacul haite întregi de câini și puteai oricând s-o pățești.

Treptat, Bucureștiul meu și-a lărgit granițele în funcție de locurile noi pe care le descopeream, dar pe cele cucerite în a doua parte a copilăriei mele și le-a păstrat până astăzi. Cât despre Bucureștiul anilor '90, acesta va fi întotdeauna un altul, închis într-un sertar al primelor mele amintiri. Un București fără nume de străzi și fără timp. Un București pe care l-am părăsit definitiv odată cu trecerea anilor.

Anamaria Omer

I know not one only Bucharest

I know not one only Bucharest. My Bucharest is not and it has never been unitary. I cannot even say that it would not be so. Maybe, as years go by, I may be able to gather up all the dispersed images where I can find it. However, until that time, my memory is framing Bucharest with precision, according to the ages when I inhabited it. The Bucharest of my childhood is also not the same. It divided suddenly and definitely at the time of my parent's divorce.

The city where I spent my 25 years of life was born around '95 – I don't recall having any memory of it until that time – and it had, at that time, quite a small size seen through my eyes: our apartment building, 23rd August Park, Avrig Policlinic and an apartment building from Drumul Taberii (maybe you wouldn't believe me if I say that not even today do I know the name of those streets).

I used to live with my parents on the 9th floor, in an apartment building situated across the street from the 23rd August Park. I know this, because sometimes I used to hear mother asking dad: “Would you take Ana to the 23rd today?” I understood pretty early on that 23 was not a mere number, but it was a park packed with chestnut trees and a great parachuting tower.

Sometimes I used to go visit my father's parents, in Drumul Taberii. I say sometimes because I don't recall visiting them too often, however, when I did, grandpa Omer Omer would always welcome us with the same smile he would display when listening to Özdemir Erdoğan. Later he would develop a true passion for *Sevdim seni bir kere*, but this is a detail that I remembered, awkwardly, only last week.

I think that there are few things that still tie me to the Bucharest of my childhood, among which there lie only one season: autumn. Then I used to stroll through the park's alleys almost every day, seeking chestnuts of various forms and sizes or seeking acorns with or without cupule.

Around my kindergarten period, the map of my Bucharest got reconfigured, threatening to entirely delete the traces of the first one. I moved together with my mother in a villa next to Obor Train Station (during high school, when I first read Mircea Cărtărescu's *Twins (Gemenii)*, I could barely control the gladness that I could feel, knowing that, just as the narrator did, I could know the vicinity of the station like the palm of my hand) and I got a new family, a true family and, most importantly, a new father. I was attending School Number 64, located at the last station of 69 and 85 lines and I went to the same parks every day: Titus Ozon Park, situated right in front of the station (this is the reason why it was always filled with “strange folks”), “the Dogs' Park” (which is called so, even though it hasn't been destined for dogs for a long time) and “To the Two Swings” park (even though there have always been four swings there). I would seldom go “To the Two Swings” and always without the knowledge of my parents. They wouldn't allow us to, since whole packs of dogs would roam about and you could actually be a goner.

Gradually, my Bucharest widened its borders according to the new places that I would discover, but, up until today, it kept the ones conquered during the second part of my childhood. As the 90's Bucharest goes, it would always be a different one, locked up in the drawer of my first memories. A Bucharest without street names and without time. A Bucharest that I forever left behind as years went by.

Anamaria Omer

ZYTAĆ,
BY
ZIĆ!

SALON

Vernisaj

Dacă la prima vedere ai tinde să crezi că întunericul nopții nu poate deveni mai apăsător, cu cât înaintezi, cu atât cerul pare să fie mai negru. Practic, nu vezi nimic, în afară poate de luminile presărate, fiecare la mare depărtare una de cealaltă, de partea cealaltă a șoselei. Vântul bate puternic, și te întrebi oare ce în lună suntem? Ai rămas și fără baterie la telefon, ești complet pierdut. Noroc că trenurile nu circulă atât de târziu în partea asta, altfel ai risca, neatent cum ești, să te lovești de șine și asta a fost! Dincolo de partea macabră a poveștii, desigur, te așteaptă lucruri destul de bune. Nu știu dacă-mi împărtășești pasiunea pentru spațiile mari, amenajate în stilul halelor americane din anii '50. Acele locuri pe care le vedeam adeseori în filme, transformate în apartamente luxoase, dar care păstrau totuși un accent pop-rock și în care mi-am dorit mereu să trăiesc, înconjurată de plante și cărți vechi. În orice caz, dacă ai ajuns până aici, ce mai contează încă cinci minute de mers pe jos? Nici nu e atât de frig, mai trebuie doar să faci stânga. De aici lucrurile sunt cât se poate de simple: literele mari, roșii, de pe geamurile clădirii îți indică că ai ajuns unde trebuie. La galerie, noul sediu. Acum nu mai trebuie decât să-și faci curaj să întri. Sigur o să fie bine, așa a fost mereu, doar știi, de fiecare dată ai avut emoții și totul a ieșit perfect. Bănuiesc că așa se întâmplă când toată lumea e pasionată de ceea ce face. Ai vrea să știi cât e ceasul, dar n-ai pe cine întreba: toți sunt înăuntru. Ce naiba, nu ești tu mai slab de înger ca altul, o să întri și gata! Înăuntru, oameni buluc. Te izbește un miros de metal, de vin sec și metal. Ei, zâmbind, vorbesc și gesticulează cu pasiune, îmbrăcați atât de *fancy* încât te simți aproape prea plictisitor, așa că te duci și îți iei un pahar cu vin, să-ți mai dea curaj. Te învârți vreo zece minute prin jur. Nu te poți abține să nu te simți mândru că ai luat parte la așa ceva. S. îți zâmbește din partea cealaltă a camerei, în rochia ei albastră de lână. Are părul blond prins atent cu două agrafe, astfel încât bretonul îi încadrează perfect chipul frumos. Se apropie de tine și-ți vorbește despre expoziție, și oameni, și vreme, toate deodată. Artă, artă. Pentru ce altceva să exiști? N-ai să-i răspunzi, te fură priveliștea. Acum te uiți în stânga, spre scară. Un moment, te rog să mă scuzi. Trebuie să ajungi acolo. I. te apucă de mână. Acum ești cu adevărat emoționat. N-am crezut că o să ajungi — nu mai poți de fericire: îi pasă, îi pasă, altfel nu venea! O apuci de mână și urcați repede scările, până sus.

Ajuns aici, realizezi că oamenii par mici, diverși, separați. Omul în umbra operei. Pe pereți, de jur împrejur, tronează istoria orașului tău. Toate locurile, însemnate meticolos, sunt expuse. Roșești. Te uiți la I.. Și ea are, la rândul ei, propria istorie a orașului. Bucureștiul tău, al ei, al oamenilor de jos, al tuturor deodată. Îi strângi cu putere mâna într-a ta, parcă n-a fost atât de greu de nimerit. A trebuit doar să nu uiți: cum treci de pod, să faci la stânga.

Lorena Iacob

Vernissage

If, at a first glance, you would believe that the night's black veil couldn't get any thicker, the more you move forward, the darker the sky becomes. Essentially, you see nothing, except maybe for a few scattered lights, each one at a great distance from another, from opposite sides of the road. The wind blows forcefully, and you wonder what month this could be? Your phone's battery has also died out, you are completely lost. It's a good thing the trains don't run so late in this area, otherwise, you would risk hitting the tracks, as giddy as you are, and that would be it! Beyond the macabre side of the story, of course, quite nice things await. I don't know whether you share my passion for large spaces, decorated in the '50s American style warehouses. Those places which we often see in movies, transformed into luxurious apartments, but still keep a tint of pop-rock and in which I have always wished to live, surrounded by plants and old books. Anyways, if you have come so far, what harm could it do to endure 5 more minutes on foot? It is not even that cold, you just need to turn left. From here, things are as easy as they can be: the big red letters on the building's windows show that you have arrived at the right destination, at the gallery, in the new location. Now you must just find your courage to go in. Everything shall be alright, it has always been so, you know that, you were nervous each time and everything turned out great. I presume that this is what happens when everyone is passionate about what they're doing. You would like to know what time it is, but you have no one to ask: everyone is inside. For fuck's sakes, you are not more faint hearted than others, you are going in and that's that! Inside it's packed of people. A scent of metal, dry wine and metal hits you. You see them smiling, talking passionately, with their hands in the air, looking so fancy that you almost feel too normal, even boring. But, look! A glass of wine should do you just fine. You walk around for ten minutes. You can't help but feel proud of taking part in something like this. S. smiles at you from across the room, in her blue woolen dress. She has her blonde hair tied up with two pins, so that her bangs are perfectly matching her beautiful face. She comes to you and she talks about the exhibition and the people and the weather, all at once. Art, art. What else is there to live for? You have no time to answer, something's up! Now you're looking over your shoulder, to the left, at the staircase.. Please excuse me for a second. You must get there. I. grabs your hand. Now you're truly overwhelmed. I didn't think you could make it — all of a sudden, it hits you: she cares, she cares, otherwise she wouldn't have come! You grab her by the hand and quickly go up the stairs, to the top.

Having arrived here, you realize that the people seem small, different, one apart from the other. The men in the shadow of their art. On the walls, all around, the history of your city reigns. All the places, carefully noted, are exhibited. You're blushing. You look over to I. She also has her own history of the city. Your lovely Bucharest, hers, the one that belongs to the others and to everyone at the same time. You squeeze her hand, maybe it wasn't so difficult to pull this one off. The only thing that you needed to remember was this: as soon as you cross the bridge, turn left.

Lorena Iacob

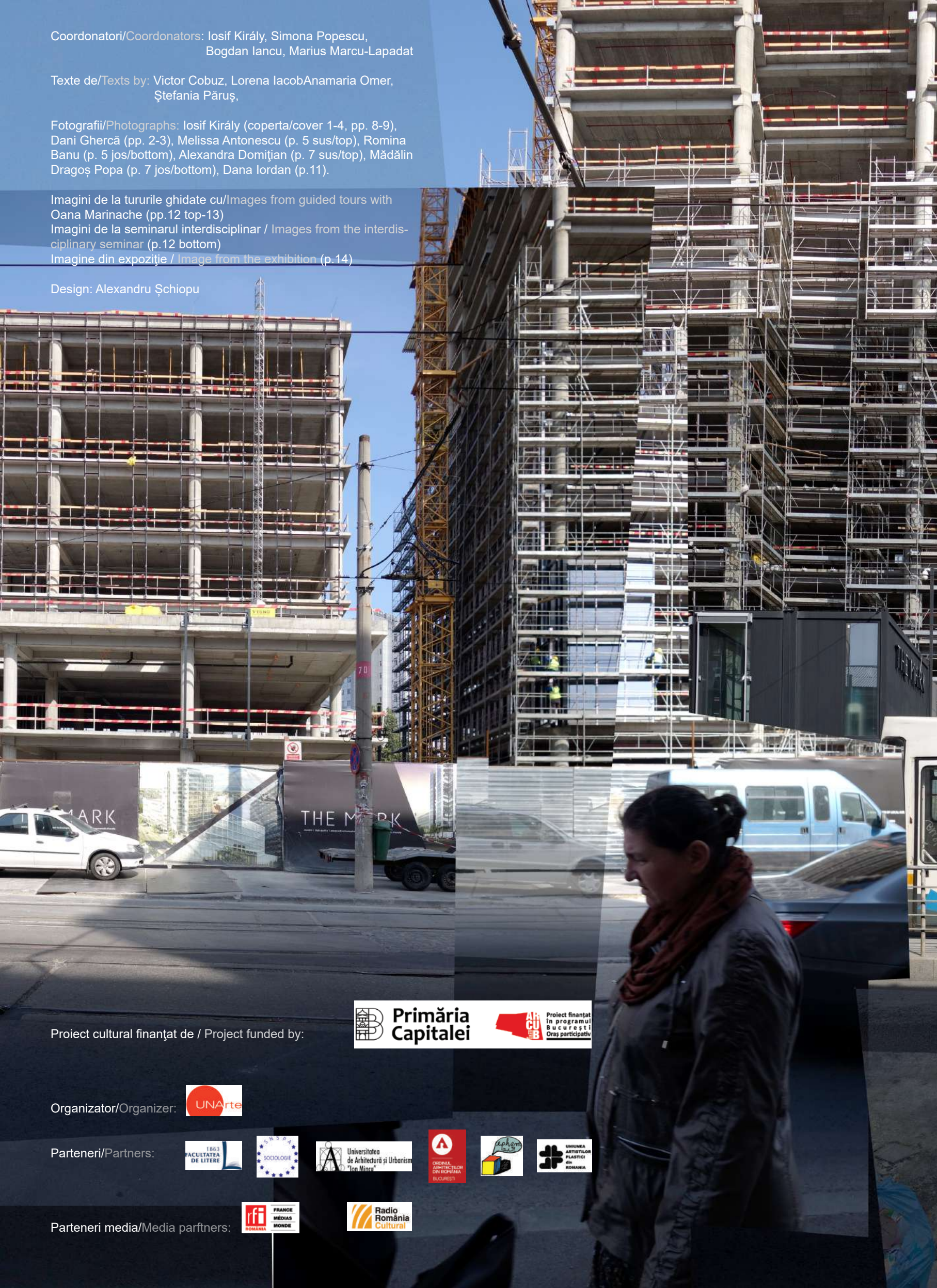
Coordonatori/Coordonators: Iosif Király, Simona Popescu,
Bogdan Iancu, Marius Marcu-Lapadat

Texte de/Texts by: Victor Cobuz, Lorena IacobAnamaria Omer,
Ștefania Păruș,

Fotografii/Photographs: Iosif Király (coperta/cover 1-4, pp. 8-9),
Dani Ghercă (pp. 2-3), Melissa Antonescu (p. 5 sus/top), Romina
Banu (p. 5 jos/bottom), Alexandra Domițian (p. 7 sus/top), Mădălin
Dragoș Popa (p. 7 jos/bottom), Dana Iordan (p.11).

Imagini de la tururile ghidate cu/ Images from guided tours with
Oana Marinache (pp.12 top-13)
Imagini de la seminarul interdisciplinar / Images from the interdis-
ciplinary seminar (p.12 bottom)
Imagine din expoziție / Image from the exhibition (p.14)

Design: Alexandru Șchiopu

Proiect cultural finanțat de / Project funded by:

Organizator/Organizer:

Parteneri/Partners:

Parteneri media/Media partners:

